

ČESKÉ PŘÁVO

ČASOPIS SPOLKU NOTÁŘŮ ČESKOSLOVENSKÝCH

ŘÍDÍ PROF. Dr. EM. SVOBODA S KRUEM REDAKČNÍM.

VYCHÁZÍ KAŽDÝ MĚSÍC MIMO ČERVENEC A SRPEN. — REDAKCE A ADMINISTRACE V PRAZE-II, ŽITNÁ UL. Č. 4b. — PŘEDPLATNÉ ROČNĚ 40 Kč I S POŠTOVNÍ ZÁSLIKOU — JEDNOTLIVĚ ČÍSLO 4 Kč.

ROČNÍK XII.

V PRAZE, V ČERVNU 1930.

ČÍSLO 6

Dr. Emerich Fiala:

In memoriam.

Dru Rudolfu Královi.

S kytičkou fialek šel — samý úsměv — to byl máj!
Do ametystů drúz den sobotní se klonil...
Šel, klobouk v ruce; v hlavě rytmus veršů zvonil...
Co codex iuris tam, kde zpívá Lorelei?

Bronz Myslbečův vábil k toulce pod Petřínem...
Šeříky, voňte! Mosty, pněte se! Vy, rudé prejzy střeš,
plaňte jak zrnka rybízu a Mikulášských bání měděnkový
mech
hoř jak smaragdové lampy nad Vltavy stínem!...

Pak večer plný hvězd a chvály vína...
Vtip ohňostrojem jisker hovor pozlatí...
Hochu, je čas jít spát!... — Ne, ještě zvolati
chce se mi: »Praho, láska má!«
Těžko se zapomíná

Dr. Emerich Fiala:

Za Drem Josefem Štolbou.

»Jaké čiré práce blesků jsou ztráveny
démantovým nepostřehnutelné pěny,
jaké tkáně pokoje se v širých předou...«

Paul Valéry: Hřbitov u moře.

»Compatrido, přál bych si zasnoubiti syna svého s dcerou tvou.«

»Compatrido, přál bych si zasnoubiti dceru svou s tvým synem.«

»Tedy ujednáno?«

»Ujednáno!«

Nastalo opět mlčení. Oba mužové připili pulque a dýmali znova

Je tomu více nežli 45 let, co jsem tato slova se zatajeným dechem četl v červencovém sešitu »Květu« z r. 1879, kterýž z otcovy knihovny jsem si vyhledal. Byly to věru mocné údery široce rozpiatých křídel autorovy fantazie, jimiž unášel čtenářovo srdce do hýřivé blesko-

tavých barev mexického pralesa, aby je tam učinil svědkem překrásné pohádky o věrné Loře a ubohém Zapoteatovi. A není divu, že jednou uchvácen a očarován vracel se čtenář, i když přestal býti malým chlapcem, znova a znova ke knize, jež krásy, nástrahy a svody mexického pralesa a žaly, utrpení i sladké vítězství mladé indiánské lásky líčila romantismem dikce tak prosté a půvabné, že od časů Chateaubriandovy Ataly nebylo na této půdě exotické tvorby napsáno nic úchvatnějšího. Není též divu, že vedle jmen hrainů románů zapamatoval jsem si již před dávnými lety jméno autorovo, jméno: Dr. Josef Štolba.

A pak již s tímto jménem setkával jsem se častěji.

Bylo je možno čísti na četných publikacích cestopisných, líčících zážitky autorovy z jeho desítiletého cestování na Balkáně, v Polsku, Holandsku, ve Spojených státech, v Mexiku, na Haiti i v zemích severovýchodních (»Na skandinávském severu«, »Za polární kruh«), bylo však je možno čísti a slychat na všech téměř našich scénách pražských i venkovských. Od objevení se aktovky »A přece!«, kterouž Josef Štolba debutoval již v roce 1869 v Prozatímním divadle, jaký to tryská svěží a nevysýchající zdroj dobromyslného humoru, jenž se stálým úsměvem v klín lehkorize Thalie klade »Vodní družstvo«, »Na letním bytě«, »Maloměstské diplomaty«, »Mořskou pannu«, »Zločin v boudě«, »Ach, ta láska!« a všechny ty milé věcičky, v nichž bystrým postřehem a s roztymitostí sobě vlastní persifluje slabé, žertovné i choulostivé stránky společenských vztahů drobných lidí, strhuje k srdečnému, radostnému smíchu a spontánnímu potlesku širokých vrstev svého auditoria a snáší trvalé, velkozrné kvádry k pomníku cti a slávy skromné české komedie!

Ale jméno Dra Josefa Štolby slyšel jsem přechoť i jinde. Nebyl-li to onen vlídný, starý pán, notář na Král. Vinohradech, jenž v prosinci minulého roku slavil padesátileté výročí své notářské činnosti? Typ oněch notářů, kteří nejen poctivým, svědomitým a horlivým plněním povinností stavovských skvěle potvrzovali pravdivost okřídlené devise, že dobrý notář jest požehnaním pro celý kraj, ale kteří nad to ještě planuli a hořeli posvátným ohněm tvůrčího zanícení pro vysoké národní, kulturní a umělecké cíle?

Nelze zapomenouti, nelze vděčně nevzpomenouti oné generace notářů, jejímž byl příslušníkem, generace vyznavačů krásy a tvůrčího opojení, ať již překládali nadšené verše Julia Slowackého a své vlastní visionář-